

JAMES LILLIEFORS

DE PSALMIST

A woman with long hair, seen from behind, is kneeling on a checkered tile floor in the center of a church aisle. She is looking towards the front of the church, where a large, multi-paned window is set within a high Gothic arch. A large wooden cross is mounted on the wall above the window. The scene is bathed in a warm, golden light from the window, creating a dramatic and somber atmosphere. The pews on either side of the aisle are dark and empty.

THRILLER

James Lilliefors

De psalmist

Thriller

Vertaald door Lia van Aken

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2015
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Uitgegeven met toestemming van HarperCollins Publishers.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Psalmist* bij Witness
Impulse, een imprint van HarperCollins Publishers, USA.
© James Lilliefors, 2015

Vertaling Lia van Aken
Omslagontwerp Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2460 5
ISBN e-book 978 90 435 2461 2
NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektro-
nisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitge-
ver.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or other-
wise, without the prior written permission of the publisher.

*Duisternis verander ik in licht,
ruig land maak ik vlak.
Ja, deze dingen zal ik doen.*
Jesaja 42:16

‘Je hebt bomen, Watson, die groeien tot een bepaalde hoogte en ineens ontwikkelen ze een lelijke buitenissigheid. Dat zie je bij mensen ook vaak.’

Sherlock Holmes, ‘The Adventure of the Empty House’
door Arthur Conan Doyle

Proloog

Ze zeggen dat er in de winter niets gebeurt in Tidewater County, afgezien van het weer. Soms hebben ze het mis. Zoals op 14 maart, een dinsdag.

Luke Bowers deed zijn ogen open. De wind floot tussen de kale bomen en ijsregen tikte zachtjes tegen de slaapkamerramen. Hij knipperde met zijn ogen in het doffe licht dat door de gaasachtige slaapkamergordijnen naar binnen viel en wist wat de mensen dachten die die ochtend in Tidewater County wakker werden.

Bowers trok zijn badjas aan en stapte in zijn slippers, zachtjes om zijn vrouw Charlotte niet wakker te maken. Hij ging naar de wc in de gang en liep toen naar de kleine ruimte naast het halletje, die ze de zitkamer noemden.

Binnen twee minuten hoorde hij een vertrouwd tikken op de hardhouten vloerplanken. De deur ging piepend open en de leerachtige snuit van Sneakers, hun niet-raszuivere labrador, verscheen – eerst aarzelend, alsof hij niet zeker wist of hij welkom was. Toen Luke zijn naam zei en hem binnen riep, kreeg hij een stevige wrijfbeurt van nek en kop. Tevredengesteld strekte Sneakers zich uit naast de antieke schommelstoel en liet zijn kin op de vloer zakken, alsof ook hij hier was voor gebed en meditatie. Met z'n tweeën waren ze een paar minuten stil, hoewel het geen erg gunstige ochtend was voor een stil moment. Nu en dan deed een windvlaag luiken en ramen ratelen. Toen een bijzonder harde rukwind het huis deed schudden, tilde Sneakers zijn kop op en zette een langgerekt grommen in, een dreigend geluid dat de wind tijdelijk het zwijgen leek op te leggen.

‘Kom, we gaan kijken wat we daaraan kunnen doen,’ zei Luke.

Sneakers ging rechtop zitten, alert als hij was. Zijn staart zwiepte heen en weer over de houten vloer toen Luke zijn overjas aantrok. Hij opende de voordeur in een vlaag vrieslucht en Sneakers rende naar buiten de ijzige regen in, waarna hij zelf de tuin in stapte. Terwijl hij plaste, sloeg hij Luke aandachtig gade met zijn droevige, aandoenlijke ogen.

‘Ik weet het,’ zei Luke. ‘Je moet het alleen niet persoonlijk opvatten.’ Sneakers was een reddingshond die zijn naam al had toen hij bij hen kwam, zonder dat er een verklaring bij had gezeten. Luke zelf was op jonge leeftijd geadopteerd en had zijn echte ouders en het verhaal achter zijn naam nooit gekend, dus hij voelde een zekere verwantschap met Sneakers.

Luke liep naar het eind van de oprijlaan om de *Tidewater Times* te halen. Het wegdek was spekglad. Als een clown op een bananenschil verloor hij de grip onder zijn rechtervoet, toen onder zijn linker en toen weer onder zijn rechter, zodat hij elke keer bijna viel. Hij gleed tegen zijn zin voort over de lichte helling voordat hij weer houvast kreeg. ‘Verdraaid!’ mopperde hij. De rest van de weg naar de krant nam hij piepkleine stapjes en schuifelde vervolgens terug naar huis, terwijl Sneakers toekeek vanaf de veranda.

Die ochtend in Tidewater County dachten de mensen aan niets anders dan aan de kou – en die was het gesprek van de dag in de lunchrooms in de hoofdstraat, het postkantoor, de havenwinkel, de apotheek, de kruidenier: ‘Waar blijft de lente? Komt er dan nooit een eind aan deze lange winter?’

Maar de kou was niet wat de mensen zich zouden herinneren van 14 maart. Dat was iets anders. Iets wat ’s nachts was gebeurd.

Nadat Luke een pot koffie had gezet, schonk hij zich een beker in en ging aan de keukentafel zitten. Hij bladerde de *Tidewater Times* van voor naar achter door en vouwde hem toen dicht. Niets te lezen, zoals gewoonlijk. Hij schonk zijn beker nog eens vol en keek uit over het winderige grasland achter hun huis. Terwijl hij dronk, zag hij hoe het zonlicht door de wolken boven de baai heen probeerde te dringen.

Hij was vannacht weer wakker geworden met een onrustig

gevoel – alsof er dingen in zijn leven niet in orde waren, al kon hij er de vinger niet op leggen wat dat precies voor dingen konden zijn. In feite wees alles op het tegendeel: hij was kerngezond, gelukkig in zijn huwelijk en in zijn werk. Maar soms wekte het gevoel hem 's morgens vroeg uit de slaap en bleef het hangen, een licht, slopend verlangen zonder duidelijk voorwerp of aanwijsbare oorsprong. Het was het soort kwaal dat nu en dan gemeenteleden aanzette om naar *hem* toe te komen voor advies. Ze zouden nooit kunnen denken dat hij er zelf ook aan kon lijden. Hij kon zichzelf alleen maar dezelfde raad geven als hij hun gaf: aanvaard de genadegaven, heb geloof en geduld, zoek leiding in de Schrift. Op ochtenden die zo begonnen, reed Luke vaak vroeg naar het kantoor en werkte dan een uurtje aan zijn preek; tegen de tijd dat Aggie, zijn bureauchef en receptioniste, om half tien kwam, was hij weer de oude.

Hij spoelde zijn koffiebeker om en zette een nieuwe pot voor Charlotte, die om half negen op zou staan. Zijn vrouw was historica en werkte thuis, in een kantoorhoek naast de keuken, die maar iets groter was dan de zitkamer. Twee dagen per week werkte ze als vrijwilliger bij de dierenbescherming, en daar had ze Sneakers ontdekt en gered. Hun huis was een oude kapiteinswoning, aan de rand van een moerasgebied, met in de verte een winderig uitzicht op de Chesapeake. Het was te klein om allebei een kantoor te hebben, maar ze maakten ruimte voor elkaar.

Voordat hij wegging, keek Luke in de slaapkamer en zag dat Sneakers, die hij afgedroogd had en eten gegeven, nu op bed lag te slapen, met zijn kin tevreden op Lukes kussen. Charlotte lag afgewend van het doffe licht dat schuin door de gordijnen viel. Even bleef Luke bewonderend naar haar profiel staan kijken; ze was de enige vrouw die hij had gekend die er slapend altijd elegant uitzag.

Toen hij een stap achteruit deed, kraakte een vloerplank.

'Wees vruchtbaar,' fluisterde ze zonder haar ogen open te doen.

Luke glimlachte. Hij had niet altijd de beste beslissingen genomen in het leven, maar met Charlotte trouwen was een besluit waar hij nooit spijt van had gehad.

Hij volgde Bay Drive langs de hal van de American Legion en Tommy's Jachthaven, waar in een hoek van het parkeerterrein krabbenvallen waren opgestapeld. Op zomermiddagen stonden op deze tweebaansweg de auto's bumper aan bumper. Toeristen schuimden de groente- en fruitkramen en de openluchtvismarkten af. Maar nu zag het er allemaal behoorlijk troosteloos uit. De wind blies massa's opgedroogde sneeuw over de braakliggende maïs- en sojabonenakkers.

Op het kruispunt van Bayfront Drive en Snelweg 22 sloeg hij rechtsaf naar het water, tegen een rukwind in die zijn Ford Fusion bijna de sloot in blies. Verderop, door de bladloze berkenbomen, kon hij de schuimkoppen van de Chesapeake al zien en de reusachtige dubbele brug in een plotseling verblindende zonneschittering. Bayfront Drive liep hellend af, nam een heuveltje, en het oude kerkgebouw met cederhouten dakspanen en het reusachtige, majestueuze kruis kwam in beeld. Het leek erop dat het gebouw toevallig op een klif boven de baai hing alsof het uit de lucht was komen vallen.

Luke parkeerde op het grindterrein naast de kantoren en rende naar de deur. Gebogen in de wind tastte hij naar zijn sleutels. Het was altijd kouder hier op het klif, zonder windvangende bomen – de koude lucht stak in zijn longen en deed zijn ogen tranen.

Eenmaal binnen klikte hij de verlichting aan en ademde de warmere lucht in – een oude, geruststellende geur. Maar hoeveel lagen kleding hij ook droeg, de kou leek in hem naar binnen te kruipen en in zijn longen te blijven hangen. Hij verstelde de thermostaat en luisterde een ogenblik naar het vreemde koor van krakende geluiden die de wind maakte op het houten bouwwerk. 'Als deze muren konden praten,' werd er weleens gezegd. Nou, deze muren *konden* praten, elke keer als de wind aantrok, hoewel niemand kon verstaan wat ze zeiden.

De gemeente had vierenvijftig jaar nodig gehad om uit dit oude gebouw te groeien. Maar komende winter zou op deze plaats een grotere en modernere kerk worden neergezet. Er werden nog steeds vurige discussies over gevoerd – over afmetingen, kosten en locatie – maar de meeste gemeenteleden hadden er eindelijk mee ingestemd dat een nieuwe kerk nodig was.

De thermostaat sloeg aan en door de luchtgaten stroomde warmte naar binnen. Luke opende de deur van zijn kantoor en zette zijn rugzak op het bureau. Hij wandelde door de lange, onverlichte gang die de kantoren leidde naar de kerkzaal. Hij was het onrustige gevoel van die ochtend nog niet helemaal kwijt. Hij opende de deur van het koor en gluurde de kerkzaal in: zonlicht stroomde door de hoge ramen aan de achterkant naar binnen en verlichtte het hoge, op het oosten uitkijkende gebrandschilderde glas, waarin stofdeeltjes dansten als gekleurde sneeuwvlokjes. Alle bedehuizen waren een brug naar de eeuwigheid, dacht hij, en dit huis had met name 's morgens een zuivere, eenvoudige schoonheid, die eerbiedig stemde en verkwikkend was.

Hij ging voor in de zaal staan en keek omhoog naar de dakspanten en de banken op de galerij, waar het zonlicht glansde op de houten spijlen. Toen liet hij zijn ogen dwalen over de rijen lege banken op de begane grond.

Op dat moment zag hij haar.

Ze zat alleen in een baan zonlicht links op de een-na-achterste bank. Ze had donker haar en zat voorovergebogen, haar ellebogen staken uit over de rugleuning van de bank voor haar. Ze had haar kin in haar gevouwen handen laten zakken, alsof ze bad; haar ogen leken opgeheven naar het kruis op het altaar.

'Hallo?' Luke liep enkele stappen naar haar toe. Hoe was ze binnengekomen? Hij had zelf gisteravond alle deuren gesloten. Of had hij er een overgeslagen? Zijn hart begon sneller te slaan.

Een kort ogenblik leek het zonlicht een stralenkrans te vormen om het gezicht van de vrouw, een toevalstreffer. Maar toen hij dichterbij kwam, besefte Luke dat er iets mis was, dat haar houding theatraal was en niet die van iemand die bidt in de kerk. Hij vroeg zich zelfs af of het een etalagepop was, door kinderen achtergelaten als grap. Zulke dingen waren hier vroeger wel gebeurd.

'Hallo?' zei hij nog een keer en bleef stilstaan toen hij haar beter kon zien.

Het was een echte vrouw, dat wel, maar haar ogen waren niet goed. Vanaf de plaats waar hij zojuist stond had het geleken of

ze bad, met haar ogen eerbiedig opgeslagen naar het altaarkruis. Nu zag hij dat haar ogen weliswaar open waren, maar leeg, en dat er een vlies over lag. Het waren ogen die niet konden zien, en die nooit meer zouden zien.

In Tidewater County was het noodgevallencentrum gevestigd in het nieuwe complex voor openbare veiligheid, een reusachtig vierkant gebouw van beton, steen en glas net binnen de stadsgrenzen van Tidewater, waarin gemeentelijke, provinciale en landelijke politie, brandweerkorpsen en rechtbanken waren samengevoegd.

Als lid van de adviescommissie openbare veiligheid had Luke, evenals heel veel anderen aangedrongen op een gecentraliseerd, vierentwintig uur per dag bereikbaar callcenter, zoals nu gangbaar was door de hele staat. Dit was de eerste keer dat hij er zelf gebruik van moest maken.

Hij belde het alarmnummer en er werd opgenomen.

‘Met Luke Bowers,’ zei hij. Hij zat nu achter zijn bureau. Afwezig speurden zijn ogen over het parkeerterrein en naar de witte schuimkoppen op de baai in de verte. ‘Ik heb zojuist een vrouw gevonden in onze kerk. Ze ademt niet.’

Onmiddellijk herkende geluid van een keel die geschraapt werd aan de andere kant van de lijn.

‘Dominee Bowers?’

‘Hallo, Mary.’

‘Hoi, dominee Bowers. Is met u alles in orde?’

‘Ja, best.’

Het was Mary Escher, een alleenstaande moeder van drie kinderen, die zichzelf nog steeds verweet dat ze het twee jaar geleden in haar hoofd had gehaald om in het koor te gaan zingen.

‘Waar bent u?’

‘Ik ben in de kerk, Mary. Bayfront 7.’

Hij hoorde haar typen. Toen weer haar keel schrapen.

‘Is ze zichtbaar gewond of beschadigd?’

‘Nee, ze is zichtbaar dood.’

Hij hoorde haar nog meer typen en keek rond in zijn eigen spaarzaam gemeubileerde kantoor – de foto’s met Charlotte in

Rome, in Kenia, en hier, aan dek van een zeilboot afgelopen zomer. De avondlucht op de foto had de kleur van een suiker-spin.

Voordat hij naar buiten ging om op de sheriff en de recherche te wachten, belde Luke Charlotte. Het was nu kwart voor negen. Ze was op, maakte ontbijt klaar en draaide klassieke muziek in de keuken.

Tegen de tijd dat Luke weer in de kerkzaal kwam om nog een kijkje te nemen, was het licht enigszins veranderd en viel er meer licht achterin. Nu zag hij dingen die hem eerst niet waren opgevallen.

De vrouw was ouder dan hij had gedacht, waarschijnlijk in de dertig, en haar trekken zweemden naar een exotisch licht Aziatisch of Spaans tintje. Ze droeg een donker leren jack, dichtgeknoopt tegen de kou.

Toen zag hij haar benen, die buitensporig ver gespreid waren. Ze droeg donkere kousen en dure zwarte schoenen.

Luke Bowers deed zijn ogen dicht en bad, voor de vrouw en voor de gemeenschap. Toen ging hij naar buiten om op de politie te wachten.

Luke stond onder het cederhouten afdak uit de wind en bestudeerde de twee ingangen van het parkeerterrein – een op het oosten, de andere min of meer op het noorden. Hij zette zijn kraag op en begon in een wijde boog om de kantoren, de spreekkamer en de kerk heen te lopen, op zoek naar iets ongewoons of iets wat was achtergelaten, voetafdrukken, sporen van een worsteling.

Hulpsheriff Barry Stilfork arriveerde toen Luke terugliep naar de voorkant van het gebouw, het blauwe zwaailicht roteerde in het kille ochtendlicht.

Stilforks adem vormde wolkjes in de lucht toen hij met stijve benen aan kwam lopen.

‘Dominee.’

‘Barry.’

Stilfork had onregelmatige trekken; een heel lange neus, donkere, dicht bij elkaar staande ogen, een brede, gleufachtige mond.

Sommige plaatselijke bewoners noemden hem liefdevol – en sommige minder liefdevol – ‘Snavel’.

Terwijl Luke uitlegde wat hij binnen had aangetroffen, kwam sheriff Calvert aanscheuren. Hij liet zijn Jeep slippend vlak voor Stilforks auto tot stilstand komen, alsof er reden was voor haast. Voordat hij theologie was gaan studeren, had Luke op de ambulance gewerkt; hij was vaak genoeg op locaties als deze geweest waar niets meer gedaan kon worden.

De mannen begroetten elkaar niet bij hun naam, maar bij hun titel. De sheriff droeg een spijkerbroek en een flanelen jas.

‘Dominee.’

‘Sheriff.’

‘Wat hebben we hier?’

‘Niet veel goeds, helaas.’

‘Laten we maar eens kijken.’

Binnen was de lichtval weer veranderd. De vrouw wierp een langere schaduw over de banken, die nu als een pijl naar het altaar leek te wijzen.

‘Wie is het?’ vroeg de sheriff.

‘Geen idee. Ik heb haar nooit eerder gezien.’

Calvert keek hem met samengeknepen ogen aan alsof hij niet wist of hij hem moest geloven. Met z’n drieën liepen ze naar het eind van de bank en de sheriff knikte naar Barry Stilfork. Stilfork liet een spoor van natte, modderige schoenafdrukken achter op de houten vloer voordat hij zijn rechterhand in de hals van de vrouw legde.

Toen het ambulancepersoneel en de mensen van de forensische opsporing arriveerden, gaf Calvert instructies – hoewel dit voor de eerste keer in jaren geen zaak voor de sheriff werd. In de afgelopen lente hadden regeringsvertegenwoordigers van Tidewater County – volgens veel plaatselijke bewoners aan de late kant – gestemd om hun beleid in moordzaken te veranderen en de afdeling moordzaken van de staatspolitie van Maryland de leiding te geven in het onderzoek. Calvert, een trotse, opgeblazen man die zeventien jaar als sheriff had gediend, had de verandering niet goed opgenomen.

Luke keek toe terwijl de rechercheurs foto’s namen van de

kerkzaal en zich toen bezighielden met het slachtoffer, terwijl de sheriff hen op de vingers keek en aanwijzingen gaf. Calverts gezicht leek een optische illusie, vond Luke soms: in bepaalde hoeken leek het ruw en pokdalig, maar als hij een klein beetje draaide, werd het glad en kreeg het een gedistingeerde glans.

‘Is hier de afgelopen dagen iets ongewoons gebeurd?’ vroeg hij toen de twee mannen buiten stonden.

‘Niet echt. Wat had u in gedachten?’ vroeg Luke.

‘Is er de laatste tijd nog zaken gedaan met Robby Fallow of zijn zoon?’

‘Pardon?’

Hij zei het nog een keer, luider dit keer. Robby Fallow was een merkwaardig klein mannetje en eigenaar van de Ebb Tide Inn langs de snelweg, een oud motel uit de jaren vijftig of zestig, dat de laatste tijd vaker gesloten was dan open. Fallows volwassen zoon woonde in een van de motelkamers. Ze hadden allebei kleine aanvaringen met de wet gehad, maar dat was jaren geleden.

‘Nee,’ zei Luke. ‘Waarom?’

De sheriff spuugde op het grind, draaide zich om en keek uit naar de kale bomen. Hij schudde zijn hoofd. De meeste onderzoekers verzamelden bewijs en vormden dat tot een theorie, terwijl ze zorgden zich niet op één verdachte te richten ten koste van anderen. Calverts strategie werkte vaak andersom. Dat was de belangrijkste reden waarom de regeringsvertegenwoordigers zijn status in moordzaken hadden veranderd.

Barry Stilfork nam Bowers’ verklaring op in zijn politiewagen. Terwijl Luke sprak, hoestte hij onafgebroken en werkte slijm uit zijn keel.

Toen hij over Bayfront terugreed naar huis en naar zijn vrouw passeerde Luke Bowers een ongemarkeerde witte Camry die de andere kant op reed. Hij vermoedde dat het Amy Hunter was, van de afdeling moordzaken van de staatspolitie van Maryland. Het luchtte hem enigszins op dat Hunter dit onderzoek zou leiden, en niet sheriff Calvert.

Stilfork had de meeste vragen gesteld die Luke had verwacht. Maar hij had er ook een paar weggelaten. Daar moest Luke aan

denken toen hij door het licht glooiende landschap naar huis reed. De opkomende zon glinsterde op de bevroren sneeuw in de velden en in de witte berkenbossen. Hij dacht aan één vraag in het bijzonder. Iets wat Snavel had gezien, en wat de sheriff ongetwijfeld ook had gezien: een reeks bloedige getallen in de gekromde rechterhand van de vrouw, in haar vlees gekerfd als sneden in een pompoen.

Deel 1
Een zeker soort kwaad

Ik verdwijn als een schaduw die lengt.

Psalm 109:23

1

Toen dinsdag het nieuws dat er 's nachts iets was gebeurd in de methodistenkerk van Tidewater circuleerde, begonnen nieuwsgierige inwoners een pelgrimstocht om het met eigen ogen te kunnen zien. De hele dag kropen er auto's langs de inrit en keken mensen naar het vreemde oude gebouw boven de baai. Kinderen reden na schooltijd op de fiets naar de kerk, bleven staan achter het rode politielint en stelden zich voor wat er binnen gebeurd kon zijn.

Er was natuurlijk niets te zien – althans niet nadat het lichaam even voor tien uur 's morgens door het medisch personeel naar buiten was gereden – maar dat deed er niet toe. Iets sinisters was binnengedrongen in Tidewater County, en de mensen die hier woonden, wilden begrijpen wat het was.

Voor Luke Bowers was het politielint een herinnering aan het feit dat ook de wegen van het kwaad ondoorgrondelijk waren. Dominee Luke had verstand van goed en kwaad. Het was zijn werk om mensen te helpen grotere betekenis te vinden in de gewone gang van hun leven. Maar door zijn werk had hij ook te maken gekregen met de duistere uithoeken van de menselijke ziel. Hij voelde dat het hier ook ging gebeuren.

Omdat Luke het lichaam had gevonden, zagen de ingezetenen hem ineens een beetje anders – alsof hij dingen wist die zij niet wisten, en vragen kon beantwoorden die zij niet konden beantwoorden. De sheriff in het bijzonder bekeek hem met meer argwaan. Luke had nieuwe dingen in Tidewater County binnengehaald – bijeenkomsten van de AA, bijeenkomsten voor drugsverslaafden, gevangenispastoraat; dingen die niet algemeen

verwelkomd waren. De vondst van een dode vrouw in zijn kerk was in de ogen van de sheriff simpelweg een verdere uitbreiding van dat traject.

Dinsdags waren de kerkkantoren minutieus uitgekamd op bewijs en vroeg in de avond eindelijk vrijgegeven, hoewel er nog zwart vingerafdrukkenpoeder op enkele oppervlakken zat. De kerkzaal, spreekkamer en hoofdingang bleven afgesloten.

Toen de woensdag aanbrak in Tidewater zat het afzetlint nog steeds tussen de bomen en houten barricades en langs de voordeuren van de kerk en wapperde de grimmige boodschap in de wind: POLITIE – NIET BETREDEN.

Het lint leek de provincie in twee plaatsen te verdelen – de ene bekend, de andere onbekend – die allebei dezelfde ruimte innamen. Het zou verdeeld blijven, vermoedde Luke, tot deze schijnbaar onverklaarbare misdaad was opgehelderd.

‘Dominee Bowers?’

‘Ja, Ag.’

‘Amy Hunter wil u spreken.’ Agnes Collins – Aggie – stond in de deuropening. Ze was slank, keurig verzorgd en droeg een antracietgrijs zakenpak. Fronsend keek ze in de agenda. Alleen haar aarzelende oogopslag wees erop hoe gepikeerd ze was. ‘Ik zie dat ze geen afspraak heeft. Zal ik zeggen dat u in een telefonische vergadering zit?’

Ondanks dominee Bowers’ toegankelijkheid vond Aggie het haar taak om zijn buffer te zijn voor het publiek. Dat had ze overgehouden uit haar tijd als secretaresse van een advocaat.

‘Nee, het is goed.’ Luke stond op van achter zijn bureau, maar stootte daarbij zijn knie. ‘Au!’

‘Gaat het?’

‘Niks aan de hand,’ zei hij.

Hij herstelde zich en glimlachte toen Amy Hunter binnen kwam lopen.

‘Goedemorgen, meneer,’ zei ze. Zacht deed Aggie de deur achter zich dicht. ‘Ik hoop dat u het niet erg vindt.’

‘Nee. Gaat u zitten.’

Amy Hunter was jong, hoewel niet zo jong als ze eruitzag. Haar alledaagse kleren – gekreukte werkblouse en kaki uniform

onder een lomp groen legerjack – waren een contrast met die van Aggie Collins. Haar donkere, halflange haar zat wild in de war door de wind en haar wangen waren rood van de kou.

Zoals veel mensen in Tidewater County had Luke van Amy Hunter *gehoord* zonder haar echt te kennen. Hij had de verhalen gehoord – dat ze op de FBI-Academie had getraind en zich had opgewerkt tot brigadier bij de afdeling moordzaken van de staatspolitie toen ze nog maar midden twintig was. Hij had horen zeggen dat ze naar een plaats delict kon kijken en dingen kon zien die andere mensen niet zagen – wat er was, wat er ontbrak, wat er niet hoorde te zijn. Gedurende de winter had ze een vier jaar oude cold case opgelost en daarmee regionale aandacht en de verachting van de plaatselijke sheriffafdeling verdiend.

‘Hoe gaat het met u?’

‘Afgezien van het feit dat onze kerk een plaats delict is geworden? Ik mag niet klagen.’

Ze toonde een spoor van een glimlach en opende een bruine dossiermap op zijn bureau. Ze was aantrekkelijk, op een gezonde manier, met aandachtige lichtbruine ogen die Luke iets te groot leken voor haar gezicht.

‘Ik heb een paar weken geleden een preek van u gehoord. Ik vond hem inspirerend.’

‘Bedankt,’ zei hij.

‘Ik moet bekennen dat ik niet zo heel vaak naar de kerk ga. Ik ben een overtuigd vrijdenker. Maar ik had familie op bezoek.’

‘Aha.’ Amy Hunter maakte snel oogcontact. Luke voelde dat ze niet hield van leuterpraatjes. ‘Welke preek was het?’

‘Die over vissoep?’

‘O, ja. Matteüs 5:13. Het zout van de aarde. Nou,’ zei hij, ‘leuk als u nog eens komt.’

Ze had haar ogen weer op de papieren in haar map gericht. ‘Ik heb de transcriptie van uw verklaring van gisteren,’ zei ze, ‘met hulpsheriff Stilfork. Ik heb nog wat vervolgvragen.’

‘Ga uw gang.’

‘U zei dat u de kerkdeuren had gecontroleerd en dat die maandagavond om acht uur allemaal op slot zaten. Klopt dat? Vijf deuren?’

‘Dat klopt. Twee naar de kerk, twee naar de kantoren, een naar de spreekkamer. Maar daar zitten allemaal dezelfde sloten op.’

‘En hoeveel mensen hebben een sleutel, afgezien van uzelf?’ Een vraag die de hulpsheriff had overgeslagen.

‘Nou, laat eens kijken – minstens vijf,’ zei hij. En telde nog eens. ‘Of zes. De hulppredikant, penningmeester, bureauchef, organist, jeugdleider en kosteres.’

Ze trok een rimpel in haar voorhoofd.

‘Conciërge. Martha Cummings. We noemen haar de kosteres.’

Hij wachtte tot ze de namen had opgeschreven, met haar hoofd aandachtig schuin. ‘Ik mag er wel aan toevoegen,’ zei hij, ‘dat dit een oud gebouw is en ik denk dat niemand een idee heeft wanneer de sloten voor het laatst zijn vervangen. Dus misschien zwerven er nog wel een paar sleutels rond.’

‘Zouden die niet ingeleverd zijn?’

‘Niet noodzakelijk. We bewaren hier geen goudstaven of antieke voorwerpen. Het is een bedehuis. Het is mogelijk dat iemand sleutels bij heeft laten maken die nooit ingeleverd zijn.’

Ze keek weer in haar aantekeningen. ‘En ramen?’

Ook iets waar Stilfork niet naar had gevraagd.

‘Nee. Martha zei dat ze die gecontroleerd heeft toen ze maandagmiddag schoonmaakte,’ zei hij. Maar Martha kennende, vermoedde hij dat ze dat eigenlijk niet had gedaan.

‘Tot hoe laat is ze hier geweest?’

‘Om een uur of vijf zou ze wel klaar zijn.’

‘Maar er was na vijven toch een vergadering in de spreekkamer? Een bijeenkomst van de AA?’

‘Dat klopt. Om zes uur.’

Hunter hield zijn blik vast, alsof ze verwachtte dat hij meer zou zeggen. ‘Niet iedereen vindt het een prettig idee dat de AA in de kerk bijeenkomt, heb ik begrepen. En dat is op uw initiatief gebeurd?’

‘Ja. De NA vinden ze nog erger. De drugsverslaafden.’

‘En wat vindt u daarvan?’

‘Wat ik daarvan vind?’ Ze keek hem met vaste blik afwachtend aan, haar ogen wakker als de koele ochtend. ‘Ik doe mijn best om

er niets van te vinden. Ik ben hierheen gehaald om het pastoraat te verbreden, en dat is wat we doen. Maar ik heb ook respect voor traditie. Ik vind dat we een tamelijk goede balans hebben gevonden.’

Hunter schoof een vel papier boven op de stapel. ‘Agnes Collins heeft gisteren een ledenlijst van de kerk verschaft; 207 namen. Is die lijst compleet?’

‘Waarschijnlijk niet,’ zei Luke. ‘Ik bedoel: ik denk dat iedereen erop staat die dat wil.’

‘Sommigen willen niet.’

‘Nee. Sommigen zijn geen gezelligheidsmensen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat ze niet bij een club willen horen waar iemand als zij lid van kunnen worden.’

‘Juist.’ Hunter toonde weer haar versie van een glimlach; twee kleine ophaaltjes aan weerskanten van haar mond. ‘En Robby Fallow?’

‘Ah, Robby Fallow.’ Haar wenkbrauwen gingen nieuwsgierig omhoog. ‘Dat heeft de sheriff me ook gevraagd,’ verklaarde Luke. ‘Hij wilde weten of ik de laatste tijd nog zaken heb gedaan met Robby.’

‘En hebt u dat?’

‘Zaken gedaan? Nee, niet dat ik weet.’

‘Hebt u reden om te denken dat hij iets met het gebeurde te maken kan hebben gehad?’

‘Nee.’

Ze knikte, schreef twee woorden in de kantlijn en onderstreepte die. Luke kneep zijn ogen samen om te lezen wat er stond, maar het lukte hem niet. De sheriff mocht Fallow niet en zou waarschijnlijk proberen de zaak in die richting te pushen.

‘Nou, u kwam gisteren door de kantooringang hierachter de kerk binnen en liep door de verbindende gang naar de voorkant van de kerkzaal, heb ik begrepen. U kwam binnen door de koordeur.’

‘Klopt.’

‘En u vond de vrouw om ongeveer kwart voor acht.’

Luke knikte.

‘Eerst dacht u dat ze zat te bidden. U zei dat ze er “rustig” bij zat.’

‘Nee, ik geloof dat ik het woord “screen” heb gebruikt.’

Ze keek fronsend naar de transcriptie. Snavel had kennelijk het verkeerde woord opgeschreven. Naderhand waarschijnlijk, vermoedde Luke, toen hij het verhoor uittipte en zijn eigen handschrift niet meer kon lezen. ‘Nou ja, net zoiets,’ zei ze. ‘Maar een eerste indruk kan bedrieglijk zijn.’

‘Ja. Dat is zo.’ Het beeld van de dode vrouw kwam bij hem terug. Niet veel later drong het tot hem door dat hij zich niet haar gezicht herinnerde zoals hij het gezien had, maar het gezicht uit de droom waaruit hij die ochtend was ontwaakt. ‘Van dichtbij was het anders,’ zei hij. ‘Ik zag dat er iets met haar benen was. Het leek of ze allebei gebroken waren.’

‘Dat klopt,’ zei Hunter. ‘Ook haar linkerarm en enkele ribben.’

‘Zo.’

Ze knikte en bleef hem strak aankijken; haar ogen leken ineens veel ouder dan ze was. ‘Dat is nog niet voor publieke consumptie bestemd,’ zei ze. ‘Iemand heeft haar flink toegetakeld. Ze is meerdere keren geslagen. Postmortaal. Veel woede. Kent u iemand die zoiets had kunnen doen?’

‘Nee.’

‘Is er weleens eerder ingebroken in de kerk?’

‘Nee. Behalve door een paar kinderen, een paar zomers geleden.’

‘Ooit problemen gehad met passanten?’

‘Passanten. Nee.’ Ze wisselden een lachje. Op het journaal van tien uur gisteravond had sheriff Calvert gezegd dat de vrouw ‘wellicht een passante was, we weten het gewoon niet’. Luke dacht van niet; tenzij passanten tegenwoordig Louis Vuitton en Ferragamo droegen.

‘Enig idee wat er gebeurd kan zijn? Wie er misschien bij betrokken is? Waarom ze naar de kerk toe is gebracht?’

‘Nee,’ zei hij, ‘op de laatste twee.’

‘En op de eerste?’

‘Tja.’ Luke besloot haar te vertellen waar hij aan had zitten denken. ‘Wie het ook geweest moet zijn, moet geparkeerd hebben voor de hoofdingang. Hij moet langs de kantoren omgelopen zijn en naar binnen zijn geklommen door het raam van

de spreekkamer, dat waarschijnlijk niet afgesloten was. Toen is hij door de gang teruggekomen naar de deuren van de ingang. Die deuren heeft hij van het slot gedaan en haar de kerkzaal in gedragen.'

Ze knikte nauwelijks waarneembaar. 'En waarom zegt u dat?'

'Het is de enige logische verklaring. Ik zag schoenafdrukken voor het raam van de spreekkamer. En in de gang zag ik drie stel van dezelfde, of soortgelijke schoenafdrukken. Maar ze waren zwaarder op weg naar de kerkzaal dan de andere kant op, dus hij moet haar gedragen hebben.'

'Ja. Heel goed,' zei ze, terwijl ze haar ogen weer op haar vragen richtte. Luke vroeg zich af of ze dit zelf al bedacht had of dat hij haar iets nieuws vertelde.

'Zijn er geen veiligheidscamera's of alarminstallaties in de kerkzaal, of in de hal?'

'Nee, alleen in de kantoren daar.' Hij wees naar de enige camera die opgehangen was in een hoek van het plafond; hij glimlachte ernaar en zwaaide. 'Waar de kluis is, en waar we onze financiële gegevens bewaren. We hebben het erover gehad om ze aan te schaffen voor de kerkzaal en de spreekkamer, maar op de een of andere manier wordt het altijd een politieke kwestie.'

'Er is verschil van mening binnen de gemeente over het onderwerp groei, heb ik begrepen,' zei ze.

'Dat klopt wel, ja.' Ze wachtte tot hij meer zei. 'Er zijn er die het niet willen. Enkele traditionalisten zijn bang dat we een megakerk worden, als we niet oppassen. En dat we over een paar jaar Joel Osteen in dienst kunnen nemen als voorganger. Het was al een hele uitdaging om de videoschermen voor de kerkzaal goedgekeurd te krijgen.'

'Wat gisteren gebeurd is, heeft daar dus niets mee te maken.'

'Waarmee?'

'De onenigheid over groei.'

'Nee. Ik zie geen verband.'

'Oké.' Ze keek weer naar haar aantekeningen en stond op het punt om af te sluiten, zag hij. Maar toen verraste ze hem. 'Er was een aantal getallen in de rechterhand van het slachtoffer geverfd,' zei ze. 'Dat hebt u opgemerkt?'

Luke knipperde bevestigend met zijn ogen.

‘En ik zie hier dat hulpsheriff Stilfork gisteren aan het eind van de middag op aandringen van de sheriff nog een keer contact met u heeft gezocht en u naar die cijfers heeft gevraagd.’

‘Hij vroeg me naar *getallen*. Hij zei niet dat ze in haar hand waren gekerfd. Hij liet me drie cijfers op een papiertje zien – vier cijfers en één letter eigenlijk – en vroeg of ik enig idee had wat die betekenden.’

‘En u zei...’

‘Ik zei nee.’

‘Weet u nog welke cijfers het waren?’

‘Ja, hoor. Vijf, één, i, één, nul. Ik heb hem verteld dat ik geen idee had.’

Ze keek weer naar de transcriptie. De intensiteit van haar ogen, de glans van wat verzonken wijsheid leek, beviel Luke. ‘Maar hij vroeg u om te speculeren.’

‘Ja, hij vroeg me hem alles te vertellen wat er in me opkwam. Ik zei nee.’

‘Oké. Ik denk wel dat het mogelijk is dat het derde getal geen i was,’ zei Hunter. Opnieuw verraste ze hem. Ze haalde een foto uit haar map en schoof die over het bureau heen naar hem toe. Het was een afbeelding van de rechterhand van de dode vrouw, afkomstig uit het mortuarium in Baltimore. Schoongemaakt, opgeblazen. Het ingesneden vlees, de wonden als waterbeekjes in de aarde uitgeslepen door oeroude rivieren.

‘Wilt u er nog eens over nadenken?’

‘Ja, dat is goed.’

Ze nam de foto terug en sloot haar map. Bowers schoof zijn stoel naar achteren, klaar om op te staan. Het verbaasde hem dat ze hem zo veel details had gegeven; wellicht in ruil voor het een of ander.

‘O, nog één ding,’ zei ze. ‘Er zijn verschillende vingerafdrukken gevonden op het lichaam. Hebt u haar aangeraakt?’

‘Ik heb naar een polsslagen gevoeld, ja,’ zei hij. ‘In haar hals.’

‘Nog ergens anders?’

‘Nee. Ik bedoel, misschien heb ik haar hand aangeraakt. Ik probeerde de getallen te lezen.’

‘Maar dat lukte niet.’

‘Nee.’

Hunter knikte en stond op. ‘Goed. Dank u wel, meneer,’ zei ze, en ze stak haar hand uit. Haar handdruk was wat hij verwacht had: stevig, maar niet agressief.

Bij de voordeur naar de kerkkantoren namen ze afscheid. Aggie hield haar hoofd gebogen en deed alsof ze niet luisterde. Hunter haalde een visitekaartje uit een zak van haar legerjack en gaf het aan hem.

‘Ik weet dat dit moeilijk is en ik stel uw medewerking op prijs, dominee Bowers. Als u nog iets bedenkt, belt u me dan alstublieft.’

‘Dat zal ik doen.’

‘We gaan dit oplossen.’

Luke knikte. Het was een vreemde opmerking, maar de klank beviel hem. En om de een of andere reden geloofde hij haar. Voordat ze wegging, leken haar ogen heel even die van een jong meisje, vol van de argeloze beloften van het leven. Dat ze zo wijs kon zijn en er zo jong uit kon zien, was zowel innemend als misleidend.

2

Een paar minuten nadat de deur naar de kerkkantoren was gesloten, kwam Aggie Collins binnen met een verse kop koffie voor Luke in haar beide handen. Ze verwisselde het nieuwe kopje met het oude, zette zijn nietmachine recht en sloeg een bladzijde om op zijn bureaul kalender.

‘Dank je, Ag.’

‘Graag gedaan.’

Luke zat aantekeningen te maken voor zijn preek van zondag. Hij was weer helemaal opnieuw begonnen en deed onderzoek naar het idee dat het kwaad ons overal kan vinden, zelfs in een kerkzaal. Hoe moeten we reageren als dat gebeurt? Ineens drong het tot hem door dat Aggie in de deuropening stond met haar stenoblok.

‘Kom binnen, als je wilt, Ag.’

‘O, dank u.’ Ze zuchtte en nam vlug een stoel. ‘Ik dacht dat u uw telefoonberichten wel door zou willen nemen.’

‘Natuurlijk.’ Luke sloot zijn notitieboek.

‘Was het een goed gesprek met juffrouw Hunter?’

Hij knikte en beantwoordde toen haar eigenlijke vragen: Wat zei ze? Weten ze al iets? Ondanks haar keurige uiterlijk en optreden was Aggie een gretige en volleerde roddeltante.

‘Ze zei eigenlijk niet veel,’ zei hij. ‘Ze weten op dit moment nog niet veel. Er zijn nog geen goede aanknopingspunten.’

‘Mmm hmm.’ Ze stak haar kin naar voren. Aggie was als jonge vrouw een schoonheid geweest en nu bedekte ze af en toe uit gewoonte haar hals met haar hand of ze stak haar kin naar voren, als om de fysieke veranderingen die de tijd in haar gezicht had

aangebracht te maskeren. Ze had jarenlang fulltime als vrijwilliger voor de kerk gewerkt voordat Luke haar aannam voor een betaalde betrekking.

Wat weten ze dan wel? leek ze zwijgend te vragen.

‘De dader heeft waarschijnlijk voor de kerk geparkeerd, denken ze,’ verklaarde Luke. ‘Hij is omgelopen naar de spreekkamer en binnengekomen door een raam, teruggelopen naar de ingang en heeft de voordeur opengedaan.’

‘O. En haar naar binnen *gedragen?*’

‘Daar lijkt het op.’

‘Hmm.’ Ze streek haar rok glad onder haar benen en dempte samenzweerderig haar stem. ‘Ik weet dat ik dit niet zou moeten zeggen... maar ze lijkt erg jong om het onderzoek te leiden.’

‘Ja, maar laat de schijn je niet bedriegen. Ze is behoorlijk scherp.’

‘O, vast wel. Ik weet alleen dat de sheriff wat problemen met haar heeft.’

‘Nou,’ zei Luke, ‘als hij een probleem heeft, moet het met de provincie zijn, zou ik denken. Dat zijn degenen die hem zijn macht hebben ontnomen.’

Aggie knikte kort. ‘Maar ik heb gehoord dat het meer is dan dat.’

Luke probeerde neutraal te kijken in de hoop dat ze het onderwerp zou afsluiten.

‘Ik heb gehoord dat hij een heel ongepaste opmerking tegen haar heeft gemaakt,’ zei Aggie. ‘Dat is een paar maanden geleden. Ik kan niet herhalen wat het was.’

‘Nee, alsjeblieft niet.’

‘Maar het schijnt dat ze het niet gepikt heeft en zijn knieën eraf gezaagd heeft.’ Haar gezicht en oren werden rood toen hun blikken elkaar kruisten. ‘Zo heb ik het horen uitdrukken. Hij zou haar daarna niet meer hebben gesproken.’

‘Maar goed.’ Hij keek naar zijn notitieboek. ‘Genoeg gekletst.’

‘Ja. Het spijt me.’ Aggie schraapte haar keel. Haar laagje efficiëntie was harder geworden sinds de dood van haar man een jaar of vier geleden. Bijna iedereen in Tidewater County wist dat hij

zichzelf het leven had benomen, maar het was een onderwerp dat niemand ooit aanroerde. ‘U hebt elf telefonische boodschappen gekregen terwijl u in gesprek was met juffrouw Hunter.’

‘Oké.’

Ze nam ze op volgorde door. Zeven telefoontjes waren van gemeenteleden, die hem sterkte wensten en voor hem zouden bidden. Drie waren van de media.

‘De televisieverslaggever van Channel 14 wilde u vanmorgen voor de camera interviewen. Omdat ik weet wat u daarvan vindt, heb ik hem gezegd dat u een aantal vergaderingen had en helaas niet mee kon werken.’

‘Bedankt.’

‘Ook heeft de *Tidewater Times* gebeld. Verslaggeefster Nancy Bunting vroeg of u zou kunnen vertellen hoe de overleden vrouw eruitzag. Toen belde de andere verslaggeefster, Sandy Bunting, om hetzelfde te vragen.’

De plaatselijke krant, de *Tidewater Times*, was enkele geslachten lang in het bezit van de familie Bunting. Bijna alle personeelsleden waren een Bunting of getrouwd met een Bunting.

‘Sandy Bunting zei dat ze berichten had gehoord dat de vrouw ongekleed was op het moment dat u haar ontdekte.’

‘Berichten?’

‘Ja. Ik heb haar naar de politie verwezen.’

‘Mooi, dank je.’

‘Graag gedaan,’ zei Aggie. ‘Ik weet dat u niet graag lastiggevallen wordt door de media.’

Luke glimlachte; hij had er geen bezwaar tegen om met de media te praten, maar vaak wilde hij liever niet geciteerd worden. Dat moest hij Aggie toch eens een keer vertellen.

‘En tot slot heeft meneer Frank Nayak senior gebeld, van de Nayak Company. Hij zei alleen dat ik moest zeggen dat hij vond dat u en hij eens een praatje moesten maken.’

‘Zo.’ Luke lachte. ‘Sinds wanneer?’

Agnes keek fronsend naar haar aantekeningen. ‘Sinds kwart voor tien, denk ik. Toen belde hij.’

Hij glimlachte. Soms nam Aggie zijn vragen te letterlijk.

‘Weet je wat, Ag?’ zei hij. ‘Ik bel later wel terug. Ik denk dat ik

nu maar eens ga proberen vandaag nog iets zinnigs te doen. Hoe lijkt je dat?’

‘O,’ zei ze, en ze trok haar schouders naar achteren. ‘Dat lijkt me prima.’

Jackson Pynne nam een grote slok van zijn afhaalkoffie en bestudeerde de kop op zijn scherm, alsof die veranderd kon zijn gedurende de afgelopen vijfenveertig seconden:

DODE VROUW GEVONDEN IN KERK

Pynne keek op naar het verkeer. Hij nam nog een slok en keek nog een keer. Eindelijk klikte hij de link aan.

Zijn gedachten schoten wild heen en weer terwijl hij het korte nieuwsbericht dat verscheen een paar keer achter elkaar las.

De politie vraagt de hulp van het publiek om een overleden vrouw te identificeren die gisterochtend is gevonden in de methodistenkerk van Tidewater op 7 Bayfront Drive.

Het bureau van de sheriff meldt dat de hoofdpredikant van de kerk de vrouw heeft gevonden toen hij even na half acht 's ochtends op zijn werk arriveerde. De vrouw zat naar verluidt in een bank in de kerkzaal en leek aan het bidden te zijn. De politie meent dat ze al verscheidene uren dood was.

Namens het bureau van de sheriffs beschreef woordvoerster Kirsten Sparks de vrouw als Kaukasisch, tussen de 30 en 40 jaar oud, donkerbruin haar, bruine ogen, 1.70 meter lang, 53 kilo. De vrouw had een kleine tatoeage van een slang op haar linkerenkel.

De politie wilde niets zeggen over de doodsoorzaak en niet speculeren over de reden waarom ze in de kerk was. Sheriff Clay Calvert weigerde specifieke details van de zaak te bespreken, maar zei: ‘Dit is een actief onderzoek en we trekken verscheidene aanwijzing na.’ Dominee Luke Bowers, die de vrouw heeft gevonden, was niet beschikbaar voor commentaar.

De zaak wordt onderzocht door de nieuwe speciale eenheid van de provincie, waarin leden van het bureau van de sheriff, de politie van Tidewater en de staatspolitie van Maryland samenwerken. De speciale eenheid staat onder leiding van brigadier Amy Hunter van de staatspolitie.

Hunter verwees gisteren alle vragen van de media naar woordvoester Kirsten Sparks van het bureau van de sheriff.

Elke keer als Pynne het verhaal las, bleef hij hangen bij hetzelfde woord: 'Kaukasisch'.

Maar dat kon natuurlijk gewoon een vergissing zijn.

Hij keek uit naar de snelweg en reikte naar zijn pakje Chesterfield. Hoe het ook zij, hij wist dat hij terug moest. Hij kon op dit moment geen andere optie bedenken. Hij tikte een sigaret uit het pakje en stopte hem tussen zijn lippen, streek een lucifer af en inhaleerde. Toen voelde hij zich eventjes wat beter.

Een raadselachtige moord en onverklaarbare getallen leiden naar de Psalmen

Een Bowers en Hunter thriller

Als pastoor Luke Bowers op een koude wintermorgen een lijk in zijn kerk vindt, is het gedaan met zijn rustige leven. Niemand weet wie de vermoorde vrouw is en waarom ze in de kerk was. En wat betekenen de getallen die in haar hand staan gegraveerd? Wanneer Luke in de nummers een verwijzing naar een tekst in de Psalmen herkent, brengt dat Amy Hunter – de rechercheur die met de zaak belast is – op het spoor van nog meer slachtoffers. Samen gaan ze op jacht. Maar de moordenaar blijkt veel machtiger dan ze voor mogelijk hadden gehouden.

James Lilliefors groeide op in Washington D.C. en begon zijn carrière als redacteur voor *Runner's World*. Hij werkte als redacteur en verslaggever voor verschillende kranten en heeft met zijn artikelen diverse prijzen gewonnen. Met *De psalmist* schreef hij een spannend verhaal vol mysterie dat je aandacht gevangen houdt.

uitgeverij

K O K

NUR 332

ISBN 978 90 435 2460 5

www.kok.nl